

Касатора (позивача): Олійника Дмитра Вячеславовича,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,

засіб зв'язку – тел. 2541450,

електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

на ухвалу Окружного адміністративного суду м. Києва від 25 травня 2011 р.,

ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 24 січня 2012 р.

у справі № 2а-7249/11/2670

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуваною ухвалою суду першої інстанції від 25.05.2011 р., залишеною без змін ухвалою апеляційної інстанції від 24.01.2012 р. (фактично отримана мною 09.02.2012 р.) позов залишено без руху.

Із залишенням без руху мого адміністративного позову з підстав, наведених оскаржуваними ухвалами погодитися не можу, у зв'язку з чим зазначені судові рішення підлягають скасуванню з наступних підстав.

Залишаючи позов без руху суду першої інстанції виходив з наступного:

- не надано копій всіх документів, що приєднуються до позовної заяви, відповідно до кількості відповідачів;
- не надано копії жодного з розпоряджень, які є предметом оскарження;
- відсутнє клопотання про поновлення строку на звернення до адміністративного суду з визначенням поважності причин пропуску строку звернення до суду.

В якості додатків мною були перелічені: копії адміністративного позову (для відповідача); клопотання про долучення доказів і квитанція держмита 3,40 грн. (для суду).

Проте, судом неправильно витлумачені положення ч. 3 ст. 106 КАС. Відповідно до ч. 3 ст. 106 КАС (в редакції на час звернення до суду) до позовної заяви додаються її копії та копії всіх документів, що приєднуються до неї, відповідно до кількості відповідачів і третіх осіб, крім випадків подання адміністративного позову суб'єктом владних повноважень... До позовної заяви додається також документ про сплату судового збору, крім випадків, коли його не належить сплачувати.

До мого адміністративного позову від 20.05.2011 р. була додана його копія для відповідача і таким чином були повністю виконані вимоги щодо надання копій необхідних документів для відповідача.

Одночасно з позовом мною були також надані клопотання про долучення доказів і квитанція про сплату держмита, які були адресовані суду.

Згідно ч. 3 ст. 49 КАС заявляти клопотання можуть особи, які беруть участь у справі, але ж провадження у справі на час заявлення мною клопотання не було відкрито. Додавати клопотання за кількістю сторін справи КАС не передбачено: воно є окремим процесуальним документом, а ст. 133 КАС передбачено відповідний порядок його вирішення на стадії судового розгляду. Подвійна сплата держмита з метою приєднання квитанції в якості копії для відповідача КАС не передбачена (в ухвалі КААС взагалі безпідставно стверджується про нібито відсутність доказу оплати держмита). Відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 106 КАС клопотання і квитанція віднесені до інших матеріалів, що додаються; їх не можна вважати документами, що приєднується до позову (зазвичай це докази), а відтак і не має необхідності надавати їх копії за числом відповідачів у справі.

Що стосується ненадання текстів оскаржуваних розпоряджень КМДА № 80 від 27.01.1997 р. і № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», то ці акти самі по собі не є доказами у справі. Також вони не можуть бути віднесені до документів, які обов'язково слід додавати до позову, оскільки власне розпорядження відповідача і є предметом оскарження у справі (суд з цим погоджується). Тому безпідставними є вимоги ухвали суду першої інстанції щодо надання копій цих розпоряджень (відповідно до ч. 2 ст. 106 КАС). Суд апеляційної інстанції своєю ухвалою фактично не оспорив неправомірності таких вимог суду першої інстанції у цій частині. Тим більш, після відкриття провадження, у судовому засіданні я збирався витребувати завірені копії цих розпоряджень у відповідача з наданням доказів їх державної реєстрації і опублікування (доведення до відомого населення), оскільки відсутність саме цих чинників і є предметом доказування у справі.

Так само необґрунтованим і безпідставним є зазначення судами обох інстанцій такого «недоліку», як відсутність з мого боку клопотання про поновлення строку для звернення до суду.

Відповідно до положень ст. 57 Конституції закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними. Відповідно до ст. 21 Закону України № 2657-XII «Про інформацію» (в редакції на час видання оспорюваних актів) законодавчі та інші нормативні акти, що стосуються прав, свобод і законних інтересів громадян, не доведені до публічного відома, не мають юридичної сили. Згідно ст. 41 Закону України № 586-XIV «Про місцеві державні адміністрації» нормативно-правові акти місцевих державних адміністрацій підлягають державній реєстрації у відповідних органах юстиції в установленому органом порядку і набирають чинності з моменту їх реєстрації, якщо самими актами не встановлено пізніший термін введення їх у дію. Нормативно-правові акти місцевих державних адміністрацій, які стосуються прав та обов'язків громадян або мають загальний характер, підлягають оприлюдненню і набирають чинності з моменту їх оприлюднення, якщо самими актами не встановлено пізніший термін введення їх у дію.

Оскаржувані розпорядження КМДА не оприлюднювалися, а тому абсолютно незрозумілим і необґрунтованим є посилання суду першої інстанції щодо необхідності подання клопотання про поновлення строку для звернення до суду, зважаючи, що необхідним чинником для такого поновлення має бути поважність його пропуску із чітким зазначенням моменту, з яким я пов'язую початок порушення своїх прав та інтересів.

Щодо розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р. строки мною не пропущені, оскільки про порушення ним своїх прав я дізнався 24.11.2010 р., після отримання повного тексту рішення по цивільній справі № 2-3386/1-10, що слухалася у Дніпровському райсуді м. Києва. Саме з цього рішення мені стало відомим, що знаходиться у Дарницькому, Ватутінському, або Харківському районах м. Києва і відповідно «дія» цього акту поширюється на мене, як мешканця будинку. Щодо розпорядження КМДА № 478 я дізнався про відсутність його публікації 28.01.2011 р. у ході розгляду справи № 2а-11889/10/2670 (а це є однією із заявлених мною підстав для визнання його нечинним).

Таким чином, суди обох інстанцій взагалі не вказують, з якого саме моменту і з огляду на які саме положення законодавства вони вважають пропущеним строк для звернення до суду, навіть попри те, що про момент, з яким я пов'язую початок таких порушень мною було вказано, хоча і не надано (на стадії подачі позову) доказів цього. Але ж ці докази або їх відсутність підлягали дослідженню судом у певному порядку, а я мав право брати участь в такому дослідженні (ч. 3. ст. 49 КАС), чого насправді не відбулося.

У цій частині виходили з припущення щодо пропуску строків. З огляду на необхідність вирішення питання на підставі наявних доказів (ч. 6 ст. 71 КАС) абсолютно незрозуміло — з якого саме моменту має на думку судів обох інстанцій відлічуватися момент, з яким пов'язується початок строку звернення до суду і відлік шестимісячного строку, враховуючи такий факт, як неоприлюднення оскаржуваних актів КМДА та їх нечинність.

Також у моєму позові було ясно і чітко вказано, що відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 268 ЦК позовна давність не поширюється на вимогу власника або іншої особи про визнання незаконним правового акта органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, яким порушено його право власності або інше речове право.

В даному випадку оскаржуваними розпорядженнями КМДА, як місцевого органу виконавчої влади, порушуються, окрім моїх немайнових прав (на що також не поширюється позовна давність), також і мої речові (майнові) права: право на перерахунки за житлово-комунальні послуги (ЖКП), повернення грошей, зайво сплачених фінансовому посереднику КП ГІОЦ; докази цього (рахунки КП ГІОЦ, квитанції КП «Липкижитлосервіс» про сплату ЖКП, розрахунки неіснуючого «боргу», листування з приводу перерахунків) були додані клопотанням, яке має бути вирішеним у судовому засіданні.

Отже судом також були неправильно застосовані положення ст. 99 КАС, відповідно до яких суду було потрібно звернути увагу, що вказаним положенням процесуального закону передбачені випадки для звернення до суду за межами шестимісячного строку. Спеціальне правило завжди підлягає переважному правозастосуванню перед правилом загальним.

Так, ЦК України (іншим законом) встановлені інші строки для звернення до суду. Статтею 268 ЦК, яка на відмінність від положень КАС є нормою матеріального права, встановлено, на які випадки позовна давність не поширюється.

Вказане узгоджується з положеннями ч. 3 ст. 99 КАС, якою встановлено, що для захисту прав, свобод та інтересів особи цим Кодексом та іншими законами можуть встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду, які, якщо не встановлено інше, обчислюються з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Таким чином, строки для звернення до суду з адміністративним позовом мною взагалі не були пропущені і у мене не було підстав виправляти неіснуючий «недолік».

Погодитися з мотивами суду апеляційної інстанції щодо неможливості застосування положень ЦКУ, враховуючи публічний характер правовідносин також не можна. Оскаржуваними актами встановлені і обмежені мої цивільні права та обов'язки (кому саме і як саме слід сплачувати за житлово-комунальні послуги; кому були передані персональні дані про мене). Суд захищає матеріальні права, а процесуальні форми (ЦПК, КАС) визначають тільки порядок захисту права (немайнового або майнового). Публічний характер відносин не спростовує того, що захисту судом підлягає саме цивільне право.

Відтак оскаржувані ухвали судів обох інстанцій є необґрунтованими, незаконними і такими, що перешкоджають провадженню у справі. Відповідно до ст. 19 Конституції ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Крім того, суд апеляційної інстанції не дав належної оцінки моїм доводам з точки зору дотримання права заявника на доступ до правосуддя, проголошеного ст. 55 Конституції України та ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

На підставі викладеного, керуючись статтями 8, 19, 55 Конституції, статтями 16, 27, 268 ЦК України, статтями 6, 13, 99, 211, 220, 227 КАС України,

ПРОШУ:

оскаржувані ухвали Окружного адміністративного суду м. Києва від 25 травня 2011 р. і ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 24 січня 2012 р. скасувати і постановити нову ухвалу з направленням справи до суду першої інстанції для продовження її розгляду.

Додатки: копії ухвал ОАС м. Києва 25.05.2011 р., КААС від 24.01.2012 р.; копія касаційної скарги з додатками (для відповідача).

13 лютого 2012 р.

/Касатор Олійник Д. В./